

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

เทศน์อย่างนี้เราก็ก่อนไม่เคยเป็นแต่ก่อน

เมื่อวานนี้ ไร่ ไปไกลนะ ไปส่งอาหารโรงพยาบาล ไม่ได้ไปนานแล้ว เห็นเขามาเอาของที่โกดังนี้หนหนึ่ง บุงคล้า นู่นทางบ้านแพง เมื่อวานนี้เลยตั้งหน้าไป ออกจากนี้ บึงเลยเซียว ถึงบุงคล้าทางมัน ๒๔๔ กิโลเมตร ถึงโรงพยาบาล ๒๔๔ กิโลเมตร มันไกลนะ อันนี้เราเคยสร้างบ้านพักเจ้าพนักงาน ๓ ชั้น เตี้ยนี้กำลังสร้างบ้านพักเจ้าหน้าที่ที่ศรีเชียงใหม่ อูบลรัตน์หนึ่ง สร้างพร้อมกัน เวลาที่กำลังสร้าง หลังจากนั้นผ่านมาได้สองปีแล้ว แล้วเมื่อวานนี้ส่งสารเขาไม่ได้ไปนาน เห็นเขามาขออาหารอะไรไปโรงพยาบาล เมื่อวานเลยตั้งหน้าไปเลย ไปส่งสิ่งของเขา ไม่ลงรถนะ ตั้งหน้าไปส่งของเฉยๆ ไปส่งของแล้วเขาจะนิมนต์ให้ลง ไม่ลง ที่นี้สู้รถเราไม่ได้ รถเราดีกว่านั้น เพราะฉะนั้นเราถึงไม่ลง อย่างนั้นละมันพูดได้ทุกแบบ พอจากนั้นก็บึงเลย เมื่อวานไกล ๒๔๔ กิโลเมตร เป็น ๔๘๘ ไมล์เล่น ทั้งไปทั้งกลับ ๔๘๘ กิโลเมตรอยู่อยุธยาละมั้งทั้งไปทั้งกลับนะ ขนาดอยุธยาละมั้ง ๔๐๐ ไมล์อยู่ที่สระบุรี

นั่นละๆ วันหนึ่งๆ เดินทางไกลเมื่อไร ไกล เพราะความสงสารโลกนั่นเอง วันนี้ไปโรงนี้วันนั้นไปโรงนั้น ถ้าเป็นวันราชการนะ วันเปิดราชการไปโรงนั้นไปโรงนี้ ถ้าวันหยุดราชการมักไปวัดนั้นวัดนี้ วันนี้ก็จะไปอยู่ วันนี้วันราชการเปิดอยู่ ไปโรงพยาบาล ไปดูแดดตากล้อกนะ คือไปโรงพยาบาลไหนแล้วๆ และห่างระยะกันแคไหนๆ จะไปตามระยะให้พอดีๆ ส่วนมากก็อยู่ในเขตหนึ่งเดือนไปที่หนึ่ง เราต้องดูแดดตากล้อกก่อนจะไป ที่ไหนห่างมากก็ไป นู่นนะตั้งแต่ชัยภูมิมาไม่ใช่เล่น ชัยภูมินี้เราก็ก่อนได้ให้พิเศษอยู่สองโรง นอกนั้นก็ให้เสมอกันหมด ธรรมดาๆ ชัยภูมินี้ให้พิเศษสองโรง คือไปเราวัด เข็มไมล์ไป ให้รู้ระยะสั้นยาวแคไหน

ผ่านชัยภูมิโรงพยาบาล ภัคดีชุมพล เทพสถิต เทพสถิตนี้ไกลไปอีก ๑๓ กิโลเมตรไกลกว่าภัคดีชุมพล รวมแล้วทั้งสองแห่งนี้ตั้ง ๓๓๔-๓๓๕ กิโลเมตร เมื่อเราเทียบจากนี้ไปผ่านโคราชไปสูงเนิน ไปถึงเขตสี่คิ้วนู่นนะ ทางระยะนู่นกับระยะนี้มันพอๆ กันเท่ากับเราไปสูงเนิน สี่คิ้ว ไปกลับเหมือนกันนี่ละให้พิเศษ อันนี้เราให้พิเศษ ปัจจัยก็ให้ ไม่นั่นนัก แต่ถ้าไปไกลๆ อย่างนั้นให้ๆ ไม่สงสัย อย่างเมื่อวานนี้ให้เขาสองหมื่น เอาของลงเรียบริ้อยแล้วก็ให้ปัจจัยหมื่นห้าสองหมื่น ไปอย่างนี้เรื่อย ๆ

เราไปมันได้พิเศษ อาหารสดก็มีไปเอาตามทาง พวกโก้เขาขายตามข้างถนน มีเท่าไรเอาหมดเลยนะ เขาขายเป็นแถว ลงจอดๆ มีเท่าไรขึ้นรถหมดเลย ไม่นับว่าเท่าไร เอาหมด ไปที่ไหนเอาหมดเลย เป็นอย่างนั้น พวกไกลๆ ให้ปัจจัยๆ ทั้งนั้น ถ้า

ใกล้ๆ ธรรมดาที่ไม่ให้แต่ก็ไม่แน่นัก ถ้าหากมองดูแล้วมันอะไรไม่แน่ใจ ให้เวลานี้กำลัง
 สั่งรถที่ภูหลวง เราเคยส่งเป็นประจำเราส่งสาร ภูหลวงลึกๆ ในเขา แต่มันเป็นทุ่งนาเข้าไป
 ไปลึกๆ ส่วนภูเรื่อนั้นกลางเขาจริงๆ เข้าไปกลางเขา อันนี้ให้เป็นประจำ ภูหลวงเขาก็ขอ
 รถพยาบาล เราให้เลย เพราะเราคิดอยากจะให้อยู่แล้ว ดูสภาพมานาน ที่นี้ก็ที่แคบ
 เหมือนกัน แต่มันก็เป็นกรรมของโรงพยาบาล หรือกรรมของเราก็ไม่ทราบ แคบ เราก็
 บอกให้เขาติดต่อกับเจ้าของที่เขา ที่ติดกับโรงพยาบาลแล้วซื้อที่ เราก็จะขยายให้ แต่เขา
 ไม่ขาย ที่นี้เมื่อเขาไม่ขายก็หมดปัญญา ตกลงโรงพยาบาลภูหลวงเลยแคบอยู่อย่างนั้น
 เราก็จะสงเคราะห์อย่างอื่นไป นี่ก็กำลังสั่งรถพยาบาลให้คันหนึ่ง ยังไม่ตกนะ รถนี้ไม่ขาดๆ
 วันเสาร์วันอาทิตย์ส่วนมากไปวัดนั่นวัดนี้ ถ้าวันราชการไปโรงพยาบาลนั้น
 โรงพยาบาลนี้ ส่งของเรื่อย ๆ อย่างนั้น ของนี้มาไว้ในโกดังเต็มเอี้ยด ๆ นะ คืออะไร ๆ ที่
 จะให้โรงพยาบาลเป็นประจำไม่ให้ขาดต้องสั่งมาให้เต็ม ให้ได้ทุกโรง ๆ เลย ส่วนที่เรา
 ไปก็ไป เราไปเราก็เอาพิเศษของเราต่างหากไป ส่วนที่โรงพยาบาลไหนมาเอาไปได้เลย
 เวลากลับไปก็เติมน้ำมันรถให้ทุกคน ใกล้ไกลเติมให้เต็มถึง ๆ นานอยู่นะเราเห็นรถถัง
 น้ำมันใหญ่ รถมันไปไหนมีแต่เป็นถัง ๆ ใหญ่ ๆ เต็ม เขาว่าถังน้ำมัน น้ำมันอะไร น้ำมัน
 รถ

พอดีมันไปสัมผัส เราก็ไม่เคยถามละ อะไรเท่าไรหมดไปเหลือไปเท่าไรไม่เคย
 ถาม ถ้าเราถามอย่างนั้นเราทำไม่ได้ เราไม่คำนึงถึงการหมดการยังอะไร มีแต่ให้ ๆ ที่นี้
 ถามเขาบอกว่าถังน้ำมัน ๒๐๐ ลิตรพอดีก็เลยถาม เอื่อน้ำมันนี้เดือนหนึ่งที่เติมน้ำมัน
 ให้รถโรงพยาบาลต่าง ๆ นั้น เดือนหนึ่งหมดไปเท่าไร เขาบอกห้าแสนกว่า เตี้ยนี้ไม่อยู่
 นะ น้ำมันขึ้นราคาแล้ว นี่เราถามตั้งแต่ยังไม่ขึ้นราคา มันจะร่วมล้านแหละ การบริจาค
 เราเอาจริงเอาจริงมากนะ การเอาจริงเอาจริงเพราะความเมตตาครอบโลกธาตุของเล่น
 เมื่อไร

เพราะฉะนั้นเราจึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้มองเข้าไปนี่ให้เห็น ท่านทั้งหลาย
 จะหายเลยธรรมพระพุทธเจ้าเลิศขนาดไหน อัจฉริยะขนาดไหน หายเลยละ แต่ธรรม
 ท่านไม่ตื่นตื่น ใ้ผู้ไปดูชิมันหาย ธรรมท่านมีเหมือนไม่มี เรียกว่าธรรม ไว้วางใจได้ทุก
 อย่าง ไม่ผัดไม่ผ่อนโจนทะยาน เสมอตลอด ธรรมแท้เป็นอย่างนั้น ใจดวงนี้แต่ก่อนก็
 เหมือนท่าน ๆ เรา ๆ ที่เป็นขึ้นจากใจนี้เพราะอำนาจของธรรมนั่นเอง ที่เป็นขึ้นในใจ นี่ที่
 ธรรมท่านว่าเลิศเลอ ๆ โลกทั้งหลายกราบธรรม คือธรรมชาตินี้แหละ เมื่อจิตเข้าไป
 สัมผัสปัจุบันมันจะติดกันไปเลย คืออันนี้มันเหนือทุกอย่าง

มันจะติดจะพัน ศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใส ใจเป็นหลักเป็นเกณฑ์ดูดีมีใน
 ธรรมนี้แน่นหนามันคงเข้าไปเรื่อย ๆ ๆ นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้าเข้าสู่ใจจิตใจจะอ่อน

นึ่มไปหมด จิตใจมันแข็งเหมือนยักษ์เหมือนผี เหมือนพินเหมือนไฟ พอธรรมแทรกเข้าไปนี้จะอ่อนลงไปทันที ท่านจึงเรียกว่าน้ำดับไฟ เป็นอย่างนี้เอง เห็นในใจตัวเอง ภาวนาเราเคยเล่าให้บรรดาลูกศิษย์ฟัง เกิดอัศจรรย์ครั้งแรกตั้งแต่ชีวิตเกิดมาว่าอย่างนั้นเองก็มาบวช แล้วใจมันชอบภาวนา เห็นท่านพระครูท่านเดินจงกรมที่วัดโยธา เราเป็นนาค

ตอนเข้าตอนตีสี่ตีห้าท่านลงเดินจงกรมเดินไปเดินมา เราก็ดู แล้วถามท่าน เราอยากภาวนา อยากภาวนาจะให้ภาวนาธรรมบทใด ท่านบอกว่า เอ้อ เอาพุทโธละนะ เราก็ชอบพุทโธ นั้นละเอานั่นมา ภาวนาก็สะเปะสะปะไป ที่แรกตั้งสติก็ตีอยู่ภาวนา แล้วสักเดี๋ยวสติหายเงิบ แล้วก็หลับไป นอนไป เป็นประจำ หากทำอยู่อย่างนั้น ที่นี้บวชเวลามันจะเป็น มันแปลกอยู่นะ นี่ละเราไม่คาดไม่คิด พอพุทโธๆๆ เหมือนเราตากแหไว้ที่พุทโธๆ คือจอมแห พอเรากำหนดพุทโธๆ มีสติติดอยู่กับพุทโธๆ จึงเป็นเหมือนดึงจอมแหเข้ามา แล้วตีนแหค่อยหดเข้ามาๆ ลักษณะอาการของจิตที่หดตัวเข้ามาๆ เหมือนเราดึงจอมแห ตีนแหหดเข้ามา

ที่นี้ก็ทำให้เกิดความสนใจหนักเข้า พุทโธถี่ยิบ สติตั้งลงๆ อันนั้นหดเข้ามาๆ พอเข้ามาถึงที่ก็เรียกว่าหดเข้ามาเต็มที่แล้วก็เรียกว่าเป็นกองแห ใช้ใหม่ละ อันนี้เป็นกองของความรู้ในจุดนั้น พอเข้ามาถึงนั้นก็เท่านี้ โธ อัศจรรย์นะ โลกธาตุนี้มันว่างไปหมดเลย เหลือแต่จุดอัศจรรย์อยู่ในท่ามกลาง ตื่นตื่นก็เราไม่เคยเป็น มันตื่นตื่นความตื่นตื่นเลยไปกระดูกความอัศจรรย์ให้ถอยออกมาเสีย ได้เท่านั้นไม่มากนักนะ วันนั้นทั้งวันเลยจิตจะปั่นเปี้ยนๆ อยู่ๆ ไม่ไปไหน พอกลางคืนฟัดใหญ่ ไม่ได้เรื่อง จะเอาให้ได้อย่างนั้น ฟัดใหญ่ ไม่ได้เรื่องๆ

นั่นละอัศจรรย์ที่แรกในชีวิต โธ เป็นอย่างนี้หรือธรรม ใจของเราไม่เคยเห็น แสดงความอัศจรรย์ขึ้นในวันนี้ ขึ้นนี้เลยนะ อู๊ย ใจดวงนี้เป็นอย่างนี้เอง แล้วพยายามไม่ได้นะ คือเราไปหมายอดีตที่เราเคยเป็นมา พอจิตภาวนามันมุ่งแต่อดีต ผลที่เคยได้มาแล้ว มันเป็นสัญญาอารมณ์ไปแล้ว มันไม่อยู่กับปัจจุบัน ก็ไม่ได้ ที่นี้พอทำไปๆ เมื่อมันไม่ได้แล้วจิตมันก็จืด จืดจางกับความหมายว่าจะให้ได้ๆ มันก็ถอยเข้ามา แล้วเข้ามาในวงปัจจุบันโดยไม่รู้ตัว ไม่เป็นอารมณ์ ภาวนาเป็นอีก อัศจรรย์อีก พอจากนั้นแล้วก็ปั่นบ้าง มันก็ไม่ได้

จนกระทั่งจิตที่ไรจากสัญญาความสำคัญมันหมายที่เคยเป็นมานั้น มันจืดเข้ามาๆ จางเข้ามาแล้วเป็นปัจจุบัน เป็นอีก ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีเป็น ๓ หน แต่ฝึกลึกมากนะ อันนี้แหละที่มันทำให้จิตใจเรามุ่งต่อแดนนิพพาน พอจากเรียนแล้วภาคปฏิบัติจะเอาให้ได้ ว่าอย่างนั้นเลย จิตดวงนี้จะเอาให้ได้ อย่งไรจะเอาให้ได้ จิตดวงที่เป็นมา ๓ ครั้งนี่นะ ไปก็ฟัดใหญ่เลย มันก็ได้จริงๆ เพราะมันเอาทั้งวันทั้งคืนเลย

นั่นละเรื่องจิตเกิดความอัศจรรย์มันตื่นตัวทันทีนะ ตั้งแต่เราเกิดมาเราไม่เคยเห็น มีแต่จิตดวงนี้เป็นบ้อยเขา เป็นบ้อยสิ่งนั้นสิ่งนี้ อารมณ์ต่างๆ เป็นบ้อยเขาทั้งนั้น มันไม่ได้เป็นใหญ่ เวลานั้นเป็นใหญ่ โลกธาตุมันว่างไปหมด อยู่ในท่ามกลางเหมือนท่ามกลางมหาสมุทร จุดนี้เป็นจุดอัศจรรย์อยู่ท่ามกลาง นอกนั้นว่างไปหมดเลย เรายังเป็นภาพไม่ลึมนะ

นี่ละการภาวนาเป็นของแปลกประหลาดนะ เพียงเป็นเท่านั้นมันฝงลึคนะ เรียกว่าอจลศรัทธา ศรัทธาไม่หวั่นไหวฝงลึคนะ ฝงลึคนะ ลงไป จนกระทั่งขยับขึ้น พอได้แล้วแล้วก็เอาไปเรื่อย ๆ เลย นี่รากฐานมาจากที่ภาวนาเบื้องต้นที่มันเป็นขึ้นมา มันทำให้ดูดดื่ม มันทำให้จิตใจเชื่อฝงลึคนะ เรียกว่าอจลศรัทธา จากนั้นก็เอาใหญ่ละ พอออกปฏิบัติแล้วมีหน้าที่อันเดียว เพราะเรามันมีนิสัยอย่างนั้นนะ ถ้าว่าทำอะไรทำอย่างนั้น อย่างอื่นมายุ่งไม่ได้ ว่าดิ่งลงตรงไหนตรงแนว ๆ เลย หมุนไปทางไหนตรงแนว ๆ เลย

นี่ก็ออกภาวนาตรงแนวเลย ตั้งแต่วันออกภาวนา พรรษา ๗ สอบเปรียญได้แล้ว ออกเลย ถึงพรรษา ๑๖ มีตั้งแต่ภาวนาอย่างเดียว งานอื่นใดมายุ่งเราไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นเราจึงไปหาอยู่คนเดียว ๆ ไม่ให้มีงานใด มีแต่งานจิตกับภาวนาอยู่ที่นี่เท่านั้น ๆ เอาอย่างจริงอย่างจังมากที่สุดทีเดียว ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ ใช้ ๙ ปีเต็ม ๆ นี่ที่ว่าตกรกทั้งเป็น ตกจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เพราะความมุ่งมั่นนี้ทำให้รุนแรงทุกอย่าง ความมุ่งมั่นต่อแดนนิพพาน ต่อความเป็นพระอรหันต์ มันหนักแน่นมากไม่มีอ่อนเลย ไม่มีอ่อน ถึงจะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนจิตมันดิ่งใส่นั้นนะ

นี่ละความมุ่งมั่นสำคัญมากนะ มันก็ค่อยเป็นค่อยไปอย่างว่า ถึงแดนอัศจรรย์อันนั้นจึงพูดไม่ได้เลย ที่เราเคยเป็นมาที่แรกในคืนแรก ที่ว่าเราภาวนาเราอัศจรรย์ พอไปถึงแดนนั้นกับอันนี้ อันนี้ก็เหมือนขี่ควาย เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละจิตดวงนี้ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำให้ดี อยู่ในใจของเราทุกคน ๆ แต่เวลานี้พวกบุตรพวกคุณ ขี้โลกขี้ไกรขี้หลงระคะตัณห์มันครอบ มันไม่มีค่าอะไรละ มีแต่นี้เหยียบย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลา

พอจิตใจได้รับการอบรมแล้วมันจะค่อยเบิกออก ๆ ส่งแสงสว่างออกไป เห็นโทษ เห็นคุณไปเรื่อย ค่อยเบิกกว้างออก ๆ กำลังใจก็หนักเข้า ๆ ความพากความเพียร ความแน่นหนามั่นคงทางด้านธรรมะนี้หนักเข้า ๆ เรื่อย นี่ละระยะ ๙ ปีนี้เรายู่กับใครไม่ได้ เราอยู่คนเดียวตลอด พ่อแม่ครูจารย์มันก็ส่งเสริม ใครจะไปที่ไหนท่านถามเสียก่อน จะไปก็องค์ บางทีว่าไปสององค์ ไปทำไม นั่น เท่านั้นละนะ ยิ่งว่าไปองค์เดียว โอ้ย เอาเลย ไปหาอะไร ตั้งแต่อยู่กับครูบาอาจารย์มันก็ตกกรกทั้งเป็นให้เห็นอยู่ มันจะไปตก

นรกลุมไหนอีกล่ะ ท่านว่าอย่างนั้น แต่หลุมนี้มันก็พอแล้ว ใครจะดีไปล่ะใช้ไหม ไปสององค์ก็ยังไม่บอกไปทำไม ยังว่าอยู่นะ

แต่สำหรับเราท่านจะเมตตาเป็นพิเศษเลย ถ้าว่าไปองค์เดียว เอ้อขึ้นทันทีเลยนะ นี่มันก็แปลกอยู่ คราวนี้จะไปทางไหนล่ะ ท่านถามพร้อม ก่อนที่จะไปก็กราบลาท่านเรียบร้อย ตกลงเรียบร้อยกันแล้ว เวลาจะไปจริง ๆ ก็ครองผ้าเข้าไปหาท่าน จะลาแล้วที่นี้ ลงจากท่านแล้วก็เตรียมของไป พอไปถึงท่าน นี่จะไปทางไหนล่ะ เราก็ต้องบอกท่านตรง ๆ คราวนี้ว่าจะไปทางนั้น ๆ ท่านไปเที่ยวหมดแล้ว เอ้อ ทางนั้นดีนะ พอถามว่าจะไปก็องค์ ว่าไปองค์เดียว ขึ้นทันที ทุกครั้งนะ ท่านคึกคักขึ้นเลยนะ พอว่าเราไปองค์เดียว เอ้อท่านมหาไปองค์เดียววะ แล้วพระเณรนั่งล้อมอยู่ตามนี้ ท่านมหาไปองค์เดียววะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ สายนี้ไปอย่างนี้ ให้ไปองค์เดียวท่านมหา แน่ก็แปลกอยู่นะ

ท่านคงจะเห็นเวลาเรากลับมาหาท่านมันมีแต่หนังสือกระดูก หนุ่มน้อยนี้ไม่มี ความหมาย คือการฝึกทรมานตนเอง หนังสือกระดูก ท่านก็เห็นว่าเอาจริงเอาจัง แม้จะอยู่ในวัดท่านก็ดูอยู่ ดูเรา เป็นอย่างไรบ้างที่ท่านจะควรไว้วางใจขนาดไหน ท่านดูหมดแล้ว อยู่กับท่าน เราก็เป็นผู้ควบคุมดูแลพระเณร ความเรียบร้อยในวัด เราหนักมากนะ คืออยู่ลำพังท่านสะดวกสบายทุกสัปดาห์ทุกส่วน แต่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาพระเณรไหลเข้ามาให้ท่านหนักอกหนักใจ นี่เพื่อจะบรรเทาอันนี้ลง ไม่ให้ท่านหนักใจมากเกินไป จากความระเกะระกะของพระของเณร เราจึงคอยสอดส่องดูแลตลอดเวลา

เวลาไปนี้ท่านคึกคักขึ้นทุกที เอ้อท่านมหาไปองค์เดียววะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ แต่เราก็ไม่เคยสนใจกับใครว่าจะมายุ่งกับเรา มุ่งต่อแดนพันทุกซ์ แดนพันทุกซ์อย่างเดียว แต่เวลาทราบได้ชัดเจนก็คือ พอท่านมรณภาพลงเท่านั้นละ แหม พระเณรมาจากทิศใดแดนใดไม่ทราบนะ เกาะพริบเลย เราก็ไม่เคยสนใจ พระเณรท่านก็เหมือนไม่สนใจกับเรา เพราะมีร่มโพธิ์ใหญ่อาศัยอยู่แล้วท่านก็เฉย เราก็เฉย พอท่านล่วงเท่านั้น พริบเลยทีเดียว ผิดคาดผิดหมายนะพระเณร จนกระทั่งได้ขโมยหนี ถ้าตกรกเพราะการขโมยพระเณรหนีนี้เราลงลึกมากนะ ขโมยได้ทุกแบบ

กลางคืนเงียบ ๆ ดึกสงัด เดินจงกรมดูลาดเลาพระเณร พระเณรมารูมมาก มันอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจมันหมุ่นตัวอยู่คนเดียว ไปเดินจากนั้นจากนี้ บางองค์เดินจงกรม บางองค์นั่งสมาธิภาวนาอยู่ เดินจากไป ๆ พระก็ไม่รู้ ก็เราเดินตัวเปล่า ๆ ความจริงของบริหารเราเตรียมไว้แล้ว เดินตัวเปล่าเดินจากไป ๆ ดูพระเณรเห็นปรกติเงียบ ๆ เรียกว่าตายใจละที่นี้ ความหมายว่าอย่างนั้นละตายใจ พอมาก็เตรียมของสะพายบาตรแบกกลดแล้วก็ออก พระเณรอยู่ทางไหนไม่ออกนะ ออกทางนี้ไปเลย ตื่นเข้ามานี้ยุ่งกันใหญ่

เลย ไม่ทราบไปทางไหน เป็นอยู่เรื่อยนะอันนี้ เพราะมันทนไม่ไหว เราก็คงของเราไม่ไหว ไอ้พระเณรก็เกาะๆ อย่างว่า

ไปอยู่ที่ไหนไม่ได้นาน อย่างมากไม่เลยสองอาทิตย์ ต้องหลบต้องหลีกเรื่อยๆ ไปโดยลำพังคนเดียวๆ ตลอดเลย เป็นเวลา ๙ ปี เราไม่ไปกับใครละ จนกระทั่งหลังมานี้เข้าไปอยู่ในป่าลูกไหนเขาลูกไหนก็เหมือนกัน พระเณรรูมๆ ก็เลยได้เกี่ยวข้องกันมา จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ มันเป็นอย่างไรที่นี้ เดี่ยวนี้มันก็เต็มศาลา ไม่มีพระมีเณรมันก็มีโยมเต็มศาลา ก็เป็นอย่างนั้นละ ไม่คาดไม่หมาย มันหากเป็นของมันเอง ทุกวันนี้จะไปไหนมาไหนไม่ได้นะ พอเรากระดิกนิ้วมันจะทราบกันทั่วถึงทันทีเลย

นี่พูดถึงการประกอบความพากเพียร นิสัยเรา เรียกว่านิสัยตรงไปตรงมา ตรงจริงๆ นะ เต็มจริงๆ ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย ไม่ได้มีคำว่าหละหละๆ ผิงลงตรงไหนขาดสะบั้นๆ เลย ความเพียรของตนก็เป็นอย่างนั้น เป็นพื้นฐานผิงลงก็เคลื่อนไม่ได้ๆ ยิ่งถึงระยะความเพียรที่อยู่กับใครไม่ได้เลย มีนะ ที่ว่าอยู่กับใครไม่ได้เลย อยู่ไม่ได้ นั่นยิ่งแล้ว ต้องอยู่คนเดียว คำว่าอยู่คนเดียวคือยังไง คือจิตนี้มันทำงานฆ่ากิเลส พุดง่ายๆ มันพึดกันกับกิเลสอยู่บนหัวใจนี้ ไม่มีวันมีคืน เว้นแต่หลับเท่านั้น นอกนั้นหมุนตัวๆ นี้เรียกว่าธรรมชำระกิเลสหรือฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ คือไม่บอก ไม่เพียร เป็นเองหมุนเอง เรียกว่าความเพียรอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสเป็นเอง

นี่ละที่ว่าอยู่กับใครไม่ได้ เป็นอย่างนี้แล้วอยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียว หมุนกันทั้งวันทั้งคืนๆ สมมุติมีแขกมาหาแล้วเราเขียนหนังสืออยู่ เราก็ต้องจับดินสอไว้ยังไม่เขียน ต้องคุยกับแขกเสียก่อน แต่มือกับดินสอยังจับกันอยู่ หากเขียนไม่ได้นะ พอแขกไปบิ๊บบันจะเขียนของมันเลย ความเพียรประเภทนี้ก็เหมือนเราเขียนหนังสือ พอมีแขกมีคนหรือใครเข้ามาเกี่ยวข้อง มันเหมือนจับปากกาไว้ไม่ได้เขียน พอแขกไปมันเขียนเลย นี่ละจึงต้องไม่เอาใครมาไปยุ่งได้เลย ให้เขียนทั้งวัน ถึงเวลาอยู่กับหมู่เพื่อนไม่ได้ไม่ได้จริงๆ นะไม่ใช่ธรรมดา มันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลา จะให้มีเวลาว่างไม่มี หมุนก็หมุนเพื่อฆ่ากิเลส มันต้องหมุนตลอดเวลา นี่เรียกว่าความเพียรอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนเป็นความเพียรตลอด

แม้ฉันจ้งหันอยู่นี้มันไม่ได้สนใจกับอาหารการกินนะ ไม่อยู่ มันจะหมุนของมันอยู่โดยเฉพาะ เหมือนอย่างเรากำลังรับประทานอาหารอยู่นี้ ความคิดความปรุงของกิเลสที่มันเคยพาคิดพาปรุง มันก็คิดของมันไปรอบโลกธาตุไซ้ใหม่ อันนี้ก็เกี่ยวก้อบๆ ทางนี้คิดไปเรื่อยๆ เรื่องของกิเลส ที่นี้พอหมุนเข้ามาเป็นธรรมแล้ว อันนี้เราจะเกี่ยวก้อบๆ ก็ตาม แต่มันไม่ได้หมุนกับอาหารมันหมุนของธรรมแน่ไปอย่างนั้นนะ เราก็ไม่เคยทราบว่กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติ เราไม่เคยคิดแต่ก่อน แต่เวลาธรรม

ของเรากับกิเลสพืดกันเป็นอัตโนมัติฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ ที่นี้อยู่ที่ไหนเป็นแต่เรื่องฆ่ากิเลสทั้งนั้นๆ มันเลยคิดไปถึง อ้อ กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ก็แบบเดียวกันนี้ ที่นี้ทางนั้นอ่อนลงทางนี้ทำงานแทนแก้ตลอดๆ เป็นอย่างนั้น

วันนี้พูด.ให้พากันจำเอานะ เอาเป็นคติเครื่องเตือนใจ ที่หลวงตาพูดมาเหล่านี้ มีแต่เอาออกมาจากเนื้อๆ ไม่มีคำว่าจะไปหาเรื่องนั้นมาเพิ่มมาเติมไม่มี เอาหลักธรรมชาติ นี่ละที่เราเคยพูดเสมอมา พุดที่หนึ่ง คือกิริยามารยาทการแสดงออกตลอดถึงการแสดงอรรถธรรมทั้งหลายนี้ แต่ก่อนที่เราเรียนปริยัติความรู้ทางภาคจดจำกับความรู้ภาคความจริงเกิดขึ้นจากการปฏิบัตินี้ต่างกัน ที่นี้เวลาเราเรียนหนังสืออยู่ การเทศนาว่าการนี้ เราก็เทศน์เหมือนพระทั้งหลายเทศน์ทั่วไป คือเรียนก็เรียนมาด้วยกัน เทศน์ก็เทศน์ไปตามแถวแนวเดียวกันไม่แปลกต่างกัน เราเองก็เป็นอย่างนั้นใครๆ ก็เป็นอย่างนั้น

แต่นี้พอมารู้ภาคปฏิบัติเข้ามาภาคปฏิบัติ ธรรมะปฏิบัติเกิดแล้วที่นี้ผลเกิดแล้วจากภาคปฏิบัติ นี่ละที่มันพลิกตัวเองเปลี่ยนตัวเอง มันเห็นได้ชัดกับตัวเองนะ สำนวนโวหารการเทศนาว่าการมาแต่ก่อนทางภาคปริยัติ ที่เหมือนๆ ทั้งหลายท่านเทศน์ ที่นี้พลิกเข้ามา พอรู้ขึ้นภายในใจมาน้อย รู้ไปตรงไหนแน่ๆ เคลื่อนไปไม่ได้นะ สมมุติว่ารู้อย่างนี้เราจะเทศน์พลิกแพลงไปอย่างอื่นไม่ได้นะ รู้อย่างนี้ต้องพุดอย่างนี้ พุดตามความรู้ความเห็นความเป็นตลอด จะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลย ที่นี้สำนวนโวหารก็เลยเปลี่ยนไป

เวลามาปฏิบัติธรรม รู้ธรรมมากเท่าไรธรรมมาน้อยยิ่งเป็นความจริงมากเท่านั้น เปลี่ยนแปลงพลิกแพลงไปอย่างอื่นไม่ได้ ความรู้เป็นอย่างนี้เวลานำอันนี้ออกไปแสดงก็ต้องออกไปจากความรู้อันนี้ ความรู้ว่าไม่ต้องเป็นอย่างนั้นๆ ที่นี้จะพลิกแพลงไปอย่างอื่นไม่ได้นะ ตรงเป้งไปตามความรู้นี้เลย ที่นี้สำนวนโวหารมันก็เปลี่ยน เปลี่ยนยังงี้ก็อย่างที่เทศน์ทุกวันนี้เทศน์เรื่อยมา เขาเรียกว่าชวานผ่าซาก เทศน์อย่างนี้เราก็ไม่เคยเป็นแต่ก่อนนะ มันมาเป็นกับความรู้ในธรรมนี้ ธรรมท่านบังคับ เป็นอย่างนี้จะพุดอย่างอื่นไปไม่ได้ มันต้องตรงไปตรงมา ที่นี้เลยกลายเป็นสำนวนชวานผ่าซากไป

เป็นเองนะ คืออันนี้บังคับให้เทศน์อย่างอื่นไปไม่ได้ต้องอย่างนี้ๆ ยิ่งธรรมะเด็ดเดี่ยวหรือละเอียดลออเท่าไรพลิกอย่างอื่นไปไม่ได้เลย เรียกว่าเข้าด้ายเข้าเข็มพลิกอย่างอื่นไปไม่ได้ต้องพุงๆ สำนวนเหล่านี้เลยกลายเป็นคนละโลกไปกับคนๆ เก่าที่เคยเทศน์แต่ก่อนกับภาคปฏิบัติที่ออกมา นี้ บังคับให้เทศน์ตามความจริงที่รู้ที่เห็น เทศน์อย่างอื่นไปไม่ได้ หนึ่งเป็นชวานผ่าซาก สองเขาเรียกว่ากระแทกแตกตัน ความจริงกระแทกคือน้ำหนักของธรรมพืดกับกิเลสนะที่ออกมาๆ เป็นเรื่องของธรรมกับกิเลสพืดกันๆ คน

ภายนอกไม่รู้เขาก็ว่าเทศน์กระแทกแตกตันคนเสีย ความจริงธรรมกับกิเลสขัดกัน ต่างหากเข้าใจไหม นี่ละเป็น อย่างทุกวันนี้จึงเทศน์อย่างอื่นไปไม่ได้ ความจริงมีอยู่ใน หัวใจไม่ได้สงสัย เป็นใจขึ้นมาแน่นอนๆ จึงพูดไปตามหลักความแน่นอนความจริง พลิกแพลงอย่างอื่นไปไม่ได้ ก็เลยกลายเป็นชวานผ่าซาก เทศน์ดูเทศน์ดำเขาก็ว่าของเขาไป แต่เราไม่ได้เป็นมันเป็นของเราอย่างนี้ต่างหากเข้าใจไหม มันเป็นตามความจริง ๆ

นี่ละเรื่องธรรมถ้าเกิดขึ้นภายในใจ ท่านว่ารู้ธรรมเห็นธรรมเป็นอย่างนี้ละ รู้ธรรมเห็นธรรมจากการปฏิบัติธรรม ที่เรารู้ทางด้านปริยัตินั้น เราจำได้เฉย ๆ ว่ามรรคว่า ผลว่านิพพานว่าสมาธิ ว่าปัญญา ว่าวิมุตติหลุดพ้นก็มีแต่ความจำ ๆ ตัวธรรมเหล่านั้นจริง ๆ ไม่เคยปรากฏในจิต แต่เวลาภาคปฏิบัติว่าอะไรออกเป็นอย่างนั้นแล้ว เป็นแล้ว ถึงว่าออกมาได้นะ ว่าสมาธินี้ก็แน่นปึ๊งเห็นแล้วออกมา สมาธิปัญญา ปัญญาขั้นใดก็เป็นในใจแล้วออกมา ๆ ที่นี้มันก็แน่นปึ๊ง ๆ ตรงแนว ๆ นี่ละต่างกันนะภาคปฏิบัติกับภาคปริยัติ

การเทศนาว่าการภาคปฏิบัติจึงเน้นหนักมากนะ ถ้าจะพูดถึงว่ามีรสมีชาติมันก็มีในตัวของผู้เทศน์แล้วมันออกมาจากนั้น เรียกว่าเข้มข้น ๆ ธรรมะสูงเท่าไรยิ่งพุ่ง ๆ เลย เทศน์ออกมาด้วยความเข้มข้น เทศน์ออกมาด้วยความมีรสชาติเต็มหัวใจ ผู้ฟังก็ต้องมีรสชาติใช้ไหมละ ถ้าเทศน์ออกมาแบบลอย ๆ เห็นจะเป็นอย่างนั้นเห็นจะเป็นอย่างนี้ โอ๊ย ไม่ได้เรื่อง ถ้าลงเห็นจะเป็นอย่างนั้นไม่ได้เรื่องละ ถ้าว่ามันต้องอย่างนั้น ๆ โอ๊ย พุ่งเลยเข้าใจไหม คือออกมาจากหัวใจพุ่ง ๆ เทศน์ไม่มีสงสัยถอดออกมาจากความจริง ล้วน ๆ ออกมาพุ่ง ๆ เลย นั้น

นี่ละพระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายท่านเทศน์ แก้กิเลสท่านแก้อย่างนี้ กิเลสพัง ยังไงต้องพัง เพราะจิตของท่านมีตั้งแต่รสแต่ชาติของธรรมออกมา เรียกว่านิวเคลียร์ นิวตรอน ๆ กิเลสตัวไหนพังหมดแหละ นี่มันสายแล้วนะนี่ มีแต่นิวเคลียร์นิวตรอน หือว่าไม่มีแต่นิวเคลียร์นิวตรอนเจ้าของจะตายแล้วนะหยุดละ พักนิวเคลียร์ไว้ก่อน

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz